

jeg haaber ogsaa, at det i det Forslag, der forhaabentlig snaarest muligt kommer til at foreligge, skal lykkes at finde en Ordning, hvorved Statens unægtelig overordentlig kostbare Administration af hele denne Sag skal kunne indskrænkes til et Minimum.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg ønsker kun at sige til Hr. Rode, at der paa Tillægsbevillingslovforslaget er sket et meget betydeligt Skridt henimod en bedre Overensstemmelse mellem Budget og Regnskab. Jeg nævnte nogle enkelte Eksempler, og de kunde forøges med betydeligt flere. Men den Tillægsbevillingslov vil det ærede Medlem aldrig nogen Sinde faa at se, der tilvejebringer fuldstændig Overensstemmelse, og det kommer navnlig af dette Forhold med de bespærede Beløb, de ikke forbrugte Bevillinger. Det vil være fuldkommen umuligt at faa stillet de Ændringsforslag, der kan dække Regnskabet; særlig er det klart for § 26's Vedkommende. Mig bevidst angreb jeg ikke min ærede Forgænger, Dr. Edvard Brandes. Jeg konstaterede et andet Resultat af Statsregnskabet end han, men jeg undlod udtrykkelig alle særlig kritiske Bemærkninger i den Anledning. Jeg erkender fuldt ud, at det er en vanskelig, vist nok en uoverkommelig Opgave den 22. Marts at træde op og sige: Saadan omtrent vil Statsregnskabet blive. Men det, der var forkert — siden det ærede Medlem provocerer mig til at udtrykke Kritik —, og det, der var Kritik værd, var ikke, at min ærede Forgænger tog fejl, det var meget naturligt, naar man var saa langt fra Supplementperiodens Afslutning, som man var, men det, at han traadte frem og gav sit Resultat Karakteren af at være noget tilnærmelsesvis rigtigt. Hans Udtalelse lød saaledes: „Det er klart, at en fuldt nøjagtig Opgørelse over Finansaaret kan jeg ikke have, den har man jo først, naar Statsregnskabet foreligger; men jeg har en Opgørelse, der er saa nøjagtig, som det er muligt, i Henhold til Finansloven og Tillægsbevillingsloven, endvidere derved, at de 11 Maaneder af Finansaaret er gjorte op, og efter de Oplysninger, som man har indhentet i de forskellige Ministerier om, hvilke Udgifter der endnu kunde komme paa, idet man har undersøgt de Love, som kan foraarsage Udgifter. Tallene i deres Helhed tror jeg derfor, jeg kan indestaa for, men naturligvis ikke paa en Million eller saa. For at der ingen Misforstaaelser skal være, gør jeg opmærksom paa, at de Tal, jeg nævner, ogsaa omfatter Tillægstiden, det skal altsaa være dem, som

kommer til at foreligge ved Statsregnskabet's Afslutning“. Det urigtige var paa et saa tidligt Tidspunkt at tro, at man kunde fremtræde med et Resultat, som nærmede sig til Statsregnskabet paa 1 Mill. Kr. nær.

Endnu blot dette, at naar det ærede Medlem nævnte, at det var de mange Nybevillinger, der havde foraarsaget Differencen, saa er dette ikke Tilfældet; thi egentlige Nybevillinger findes der ikke nogen af. Der er nogle flere Opgørelser over forskellige Varekonti i Indenrigsministeriet, end maaske det foregaaende Ministerium havde tænkt sig, men nogle af disse Opgørelser er der sikkert ogsaa taget Hensyn til i Dr. Brandes' Oversigt, saa vidt jeg kan se. Altsaa, de øvrige Udgifter, som er kommet til siden Ministeriet Zahles Afgang, er ikke Nybevillinger, men Afviklingsbevillinger, Opgørelser af haftede Udgifter i Finansaaret paa de forskellige Konti.

Boa: De Oplysninger, man modtager ved et Gennemsyn af Tillægsbevillingslovforslaget, ganske særlig af de Poster, der angaar Administrationens Handelsvirksomhed, bekræfter vistnok til Fuldkommenhed den Opfattelse, der er hos Landets Borgere af, at man ikke skal overbebyrde Administrationen med saadanne Ting, som egentlig hører hjemme under det private Erhverv. Jeg skal ikke komme ind paa Statens Brændehandel eller Tørveordningen eller Kartoffelforretningen; det er nemlig Forhold, som bunder i Hensynet til Almenvellet. Det, jeg vil tale om, er et Tilfælde, hvor Ernæringsraadet, ganske i Strid, tror jeg, med Grundlovens § 80, har grebet ind i et privat Firmas Dispositioner.

Der ligger ude paa Amager en Fabrik „Ama“, der giver sig af med at præservere Grønsager. Denne Fabrik havde i Efteraaret 1918 et Parti Julienne — en Blanding af Grønsager, som bruges i forskellige Ernæringsøjemed —, ca. 500 t til Disposition, og det var solgt i Kontrakt til Sverige og Finland. For nu at faa disse Varer ud af Landet maatte man gaa til Justitsministeriet efter den Praksis, der hidtil havde været, og søge Udførselstilladelse, men da man kom til Justitsministeriet, fik man den Meddelelse, at nu havde Ministeriet ikke længere selv noget med det at gøre, det var Ernæringsraadet. Da man saa gik til Ernæringsraadet, sagde dette: Vi vil ikke give den Tilladelse, vi vil selv disponere over dette Parti — og saa blev det uden videre beslagnet. Fabrikken havde solgt det til en Gennemsnitspris af 2 Kr. 80 Øre pr. kg — Ernæringsraadet betalte 2 Kr. pr. kg for dette Parti.